

ΤΟ ΑΛΟΓΟ ΤΟΥ ΧΑΛΙΦΗ **(Ένα παραμύθι από την Τουρκία)**

Μια μέρα ένας χαλίφης αποφάσισε να αφήσει το παλάτι και να ταξιδεύσει στην χώρα για να ανακαλύψει πως ζουν οι υπήκοοι του.

Σέλωσε ένα καλό άλογο και άρχισε να τριγυρνάει την χώρα μέχρι που έφτασε λίγα χιλιόμετρα έξω από το χωριό Μπασόρα.

Εκεί είδε ένα φτωχό αγρότη να κάθεται στην άκρη του δρόμου.

"Σε παρακαλώ βοήθησε με" του είπε κλαίγοντας ο αγρότης.

Ο χαλίφης του έδωσε μερικά χρήματα και τον ρώτησε σε ποιο χωριό μένει.

"Στην Μπασόρα" του απάντησε εκείνος

"Τότε έλα μαζί μου. Και εγώ εκεί πάω" απάντησε ο χαλίφης και βοήθησε τον φτωχό αγρότη να ανέβει στο άλογο'.

Φτάνοντας στην Μπασόρα ο χαλίφης σταμάτησε και είπε στον αγρότη να κατέβει.

"Όχι να κατέβεις εσύ" απάντησε ο αγρότης. Το άλογο είναι δικό μου"

"Μα είσαι καλά. Τι είναι αυτά που λες?. Εγώ δεν σε πήρα από τον δρόμο και σε έφερα μέχρι εδώ.?" Φώναξε ο χαλίφης.

"Αλήθεια. Αλλά μπορείς να το αποδείξεις" είπε γελώντας ο αγρότης.

Άρχισε λοιπόν ο χαλίφης να σκέφτεται. Αν τον δείρω θα αρχίζει να φωνάζει και θα γίνει μεγάλη φασαρία.

Αν του δώσω πολλά χρήματα τότε θα μου δώσει το άλογο αλλά θα είναι έτοιμος να κοροιδεύσει και κάποιον άλλο.

Αν όμως πάω στα δικαστήρια μπορεί να χάσω το άλογο αλλά θα δω πως λειτουργεί η δικαιοσύνη στο χωριό.

Έτσι λοιπόν αποφασίσθηκε να πάνε στα δικαστήρια.

Φτάνοντας εκεί ο δικαστής είχε μπροστά του έναν έμπορο λαδιού και έναν αχθοφόρο.

Ο αχθοφόρος κρατούσε ένα χρυσό νόμισμα και ισχυριζόταν ότι ήταν δικό του.

"Κύριε δικαστή αυτό το νόμισμα ανήκει σε μένα" φώναζε ο έμπορος "Το έχω πολλά χρόνια και πάντα το κουβαλάω μαζί μου. Το έχασα μόνο σήμερα"

"Έχεις μάρτυρες για αυτά που λές" Απάντησε ο δικαστής.

"Όχι" Αποκρίθηκε ο έμπορος.

"Τότε άσε το νόμισμα εδώ και ελάτε αύριο για να σας πω σε ποιον ανήκει" είπε ο δικαστής.

"Τι περίεργη δικαιοσύνη είναι αυτή" σκέφτηκε ο χαλίφης

Έρθε λοιπόν η σειρά του χαλίφη και του αγρότη.

"Ποιος είσαι εσύ και ποιον είναι το πρόβλημα σου" Είπε ο δικαστής στον χαλίφη.

Ο χαλίφης του διηγήθηκε όλη την ιστορία με τον αγρότη.

"Εσύ τι έχεις να πεις για όλα αυτά" ρωτήθηκε ο αγρότης.

"Το άλογο είναι δικό μου. Το έχω στον στάβλο μου από πολύ μικρό. Ο χαλίφης μου το έκλεψε και επειδή είμαι φτωχός δεν μπορώ να πάρω άλλο." απάντησε ο αγρότης προσπαθώντας να κερδίσει την συμπάθεια του δικαστή.

"Ω θεέ μου. Νομίζω ότι θα το χάσω το άλογο" σκεφτηκε ο χαλίφης.

"Έχεις μάρτυρες για αυτά που λες" Ρώτησε ο δικαστής τον χαλίφη

"Όχι" απάντησε εκείνος.

"Τότε αφήστε το άλογο εδώ και ελάτε αύριο για να ακούσετε την απόφαση μου" ειπε ο δικαστής.

Φτάνοντας στο δικαστήριο την επόμενη ημέρα ο δικαστής καλεί μπροστα του τον αχθοφόρο και το έμπορο λαδιού.

"Ορίστε το νομισμά σου είναι δικό σου μπορείς να πηγαίνεις" είπε στον έμπορο.

"Όσο για σένα επειδή προσπάθησες να κρατήσεις κάτι που δεν είναι δικό σου και είπες ψέματα σε καταδικάζω με πρόστιμο 100 χρυσών νομισμάτων" Είπε με αγριεμένη φωνή στο αχθοφόρο.

" Καλέ μου ταξιδιώτη" είπε ο δικαστής στον χαλίφη. "Πάρε το άλογο σου και φύγε και εύχομαι η Ευγενία σου να ανταμειφθεί καλύτερα την επόμενη φορά.

"Όσο για σένα, αγρότη, επειδή είσαι φτωχός, μείνε στην φυλακή μέχρι να μετανιώσεις για αυτό που έκανες"

Ο χαλίφης ευχαρίστησε τον δικαστή και προχώρησε στο πίσω μέρος του δικαστηρίου όπου περίμενε να αδειάσει η αίθουσα.

Έτσι λοιπόν γύρω στο μεσημέρι ο δικαστής έμεινε μόνος του. Τότε τον πλησίασε ο χαλίφης και του είπε:

"Κύριε δικαστή θαυμάζω την σοφία σας. Μα πείτε μου πως καταλάβατε την αλήθεια"

" Άκουσε με οι υποθέσεις αυτές ήταν πολύ απλές. Δεν άκουσες το έμπορο που είπε ότι είχε το νόμισμα για πολλά χρόνια? Εβαλα λοιπόν το βράδυ το νόμισμα σε ένα ποτήρι με νερό. Το πρωί η επιφάνεια του ποτηριού είχε γεμίσει με πολλές μικρές φουσκάλες από τις τρύπες που είχε το νόμισμα. Τότε κατάλαβα ότι το νόμισμα άνηκε στον έμπορο."

"Σοφή η κρίση σας. Αλλα για το άλογο πως το καταλάβατε" τον ρώτησε ο χαλίφης.

"Α! ακόμα πιο απλά. Πήρα το βράδυ το άλογο και το έβαλα σε ένα στάβλο από όπου θα περνάγατε σίγουρα μπροστά εσυ και ο αγρότης σήμερα το πρωί. Μολις πέρασε λοιπόν ο αγρότης το άλογο ούτε που κουνηθηκε. Μολις όμως πέρασες εσύ σήκωσε το κεφάλι του και κούνησε την ουρά του. Έτσι καταλαβα ότι ήταν δικό σου"

Ο χαλίφης ενθουσιάστηκε με την σοφία του δικαστή και για να τον ανταμίψει του είπε τον έκανε πρόεδρο του ανώτερου δικαστηρίου.

Και συνέχισε η βροχή:

"Από δω και πέρα όταν η βροχή θα τελειώνει θα πιάνεται τα χέρια και θα τεντώνεστε στον ουρανό σχηματίζοντας ένα τόξο. Το ουράνιο τόξο θα είναι το σύμβολο της ελπίδας για το αύριο.

Έτσι κάθε φορά που η βροχή καθαρίζει την γη και το ουράνιο τόξο εμφανίζεται στον ουρανό πρέπει να θυμάστε να εκτιμάτε ο ένας τον άλλον.

ΤΟ ΣΠΑΘΙ ΤΟΥ ΔΑΜΟΚΛΗ

Μια φορά και έναν καιρό υπήρχε στις Συρακούσες της Ιταλίας ένας βασιλιάς που τον έλεγαν Διόνυσσο. Ζούσε σε ένα ωραίο παλάτι με πολλά και ακριβά ρούχα και είχε πολλούς υπηρέτες έτοιμους να κάνουν ό,τι τους ζητήσει.

Φυσικά αυτό ήταν κάτι που ζήλευαν πολλοί από τους κατοίκους των Συρακουσών. Ανάμεσα σε αυτούς ήταν και ένας καλός του φίλος ο Δαμοκλής. Του έλεγε λοιπόν πάντα του Διόνυσσου πόσο τυχερός ήταν που ζούσε μέσα στα πλούτη. Έχεις ό,τι κάθε άνθρωπος ποθεί. Πρέπει να είσαι ο πιο ευτυχισμένος άνθρωπος στον κόσμο" συνέχιζε να του λέει.

Μια μέρα ο Διόνυσσος κουρασμένος να άκουει συνέχεια τα ίδια είπε στον Δαμοκλή: "Έλα εδώ, πραγματικά πιστεύεις ότι είμαι ο πιο ευτυχισμένος άνθρωπος στον κόσμο;" "Φυσικά, έχει όλους τους θησαυρούς και την δύναμη του κόσμου. Τίποτα δεν έχεις για να ανησυχείς και να στεναχωριέσαι" απάντησε ο Δαμοκλής. "Μήπως θέλεις να αλλάξουμε θέσεις" τον ρώτησε ο Διόνυσσος. "Νομίζω ότι δεν μπορείς να μου κάνεις καλύτερο δώρο από αυτό" αποκρίθηκε ο Δαμοκλής.

Έτσι την επόμενη μέρα ο Δαμοκλής βρέθηκε στην Θέση του βασιλιά.

Μέσα στο παλάτι ντυμένος με τα πανάκριβα ρούχα και φορώντας ένα στέμμα από χρυσό, οι υπηρέτες του σέρβιραν πολλά και πλούσια γεύματα και ακριβό κρασί. Ξαπλωμένος πάνω σε έναν ακριβό καναπέ σκεφτόταν πόσο ευτυχισμένος άνθρωπος είναι.

"Α! Αυτή είναι ζωή. Δεν έχω ξανά ευχαριστηθεί έτσι ποτέ" αναλογιζότανε. Καθώς σήκωσε το κεφάλι του προς τα πάνω για να γευτεί το ωραίο κρασί που έφερε στα χείλη του τα μάτια του καρφώθηκαν στο ταβάνι. Αλήθεια τι ήταν αυτό που κρεμόταν από πάνω του και σημάδευε τον λαιμό του;

Το χαμόγελο του χάθηκε από τα χείλη του ξαφνικά. Χλόμιασε και τα χέρια του άρχισαν να τρέμουν. Δεν ήθελε πλέον άλλο φαγητό, ούτε μπορούσε να ακούσει άλλη μουσική. Το μόνο που ήθελε τώρα ήταν να τρέξει μακριά έξω από το παλάτι, γιατί πάνω από το κεφάλι του κρεμόταν ένα σπαθί μόνο από μια λεπτή κλωστή.

Έτσι λοιπόν άρχισε να τρέχει έξω από το παλάτι μέχρι που συνάντησε το Διόνυσσο.

"Τι τρέχει Δαμοκλή; Τι έπαθες; Μοιάζεις τρομοκρατημένος" του είπε ο Διόνυσσος.

"Το σπαθί! Το σπαθί! φώναξε ο Δαμοκλής "Δεν το έχεις δει"

"Φυσικά και το έχω δει φίλε μου" του απάντησε ο Διόνυσος. "Το βλέπω κάθε μέρα. Πάντα βρίσκεται εκεί πάνω από το κεφάλι μου και υπάρχει πάντα η πιθανότητα κάποιος ή κάτι να κόψει την κλωστή και να με σκοτώσει. Μπορεί κάποιος από τους συμβούλους μου που με ζηλεύει. Μπορεί κάποιος να πει ψέματα στο λαό για μένα και να αγριέψει τους πολίτες. Μπορεί κάποιοι γείτονες βασιλιάδες να θέλουν να πάρουν την χώρα μου. Η μπορεί να δώσω κάποια ανόητη διαταγή. Βλέπεις αν θέλεις να είσαι βασιλιάς πρέπει να ξέρεις ότι υπάρχουν και αυτά τα προβλήματα. Πάνε μαζί με την δύναμη."

"Ναι το βλέπω" αποκρίθηκε ο Δαμοκλής. Βλέπω ότι έκανα λάθος και ότι έχεις και άλλα πράγματα να σκεφτείς εκτός του πλούτου και της δόξας. Σε παρακαλώ πάρε πίσω την θέση σου και άσε με να πάω σπίτι μου"

Έτσι από κείνη την ημέρα ο Δαμοκλής δεν ξανασκέφτηκε ποτέ να αλλάξει θέση με κανέναν ακόμα και με τον βασιλιά.

Η ΑΡΚΟΥΔΑ ΚΑΙ ΟΙ ΔΥΟ ΦΙΛΟΙ

Δύο φίλοι περπατάγανε μαζί μέσα στο δάσος όταν ξαφνικά μια αρκούδα εμφανίστηκε μπροστά τους με απειλητικές διαθέσεις.

Ο ένας από τους δύο ανέβηκε γρήγορα σε ένα δέντρο και κρύφτηκε μέσα στα κλαδιά του.

Ο άλλος έμεινε μόνος και φοβισμένος ότι θα του επιτεθεί η αρκούδα και θα τον φαι. Τότε σκέφτηκε να πέσει κάτω και να κάνει τον πεθαμένο.

Η αρκούδα τον πλησίασε έσκυψε από πάνω του και άρχισε να τον μυρίζει. Εκείνος κρατούσε την αναπνοή του προσπαθώντας να πείσει την αρκούδα ότι είναι νεκρός.

Έτσι λοιπόν η αρκούδα έφυγε πιστεύοντας ότι είναι άδικο να πειράξει ένα πεθαμένο κορμί.

Ο φίλος του που είχε κρυφτεί στο δέντρο κατέβηκε και τον ρώτησε τι του είχε ψιθυρίσει η αρκούδα στο αυτί.

Τότε εκείνος του απάντησε. "Μου έδωσε μια συμβουλή. Ποτέ μην θεωρείς φίλους σου εκείνους που σε εγκαταλείπουν όταν δουν τον κίνδυνο"

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΚΑΙ Ο ΑΓΡΟΤΗΣ (Παραμύθι από το Θηβέτ)

Μια φορά και έναν καιρό στο Θηβέτ ζούσε ένας καλός βασιλιάς. Όλοι στην χώρα του ήξεραν ότι δεν του αρέσει να τρωει τίποτε άλλο εκτός από ψάρια και πραγματικά έτρωγε μόνο ψάρια σε κάθε του γεύμα.

Ήρθε όμως η εποχή που σταμάτησε να βρέχει και ξηρασία απλώθηκε σε όλη την χώρα. Τα ποτάμια δεν είχαν πλέον νερό και φυσικά ούτε ψάρια.

Έτσι ο βασιλιάς δεν μπορούσε να φάει. Έβγαλε λοιπόν τότε μια διαταγή ότι όποιος του φέρει έστω και ένα ψάρι θα του δώσει μεγάλη αμοιβή.

Ένας αγρότης που ταξίδευε από χώρα σε χώρα έφτασε μια μέρα στο Θηβέτ και χτύπησε την πόρτα του παλατιού κρατώντας ένα τεράστιο ψάρι μαζί του.

"Ποιος είσαι και τι θέλεις εδώ" τον ρώτησε ο φύλακας.

"Είμαι ένας αγρότης και θέλω να δω το βασιλιά για να του δώσω αυτό το μεγάλο ψάρι." απάντησε ο αγρότης.

Ο πονηρός φύλακας του είπε.: "Δεν πειράζει δώστα σε εμένα και θα το δώσω εγώ στον Βασιλιά"

"Όχι. Εγώ θέλω να δω τον βασιλιά και να του το δώσω ο ίδιος" Απάντησε ο αγρότης.

"Τότε δεν θα σε αφήσω να περάσεις αν δεν μου υποσχεθείς ότι θα μου δώσεις την μισή αμοιβή που θα πάρεις από τον Βασιλιά. του απάντησε ο φύλακας.

"Εντάξει" είπε ο αγρότης "πες μου το όνομα σου και εγώ θα ψάξω μετά να σε βρω"

"Όλοι εδώ μέσα με ξέρουν με λενε αρχηγό"

Έτσι λοιπόν ο αγρότης μπήκε στο παλάτι και έδωσε το ψάρι του στο βασιλιά

Εκείνος χαρούμενος τον ρώτησε:

"Πες μου τι αμοιβή θέλεις και θα την έχεις"

"Θέλω να με δείρεις 1000 φορές με ένα ξύλο στην πλάτη" απάντησε ο αγρότης.

"Μα είναι δυνατόν . Είσαι σίγουρος" είπε ο βασιλιάς.

"Ναι" απάντησε ο αγρότης και έτσι ο υπηρέτης άρχισε να τον δέρνει αλλά μαλακά όπως τον διάταξε ο βασιλιάς..

Μόλις έφτασε στις 500 ξυλιές ο αγρότης είπε πως τις υπόλοιπες πρέπει να τις δώσει στον φύλακα που λεγόταν αρχηγός.

"Μα γιατί" ρώτησε τότε ο βασιλιάς.

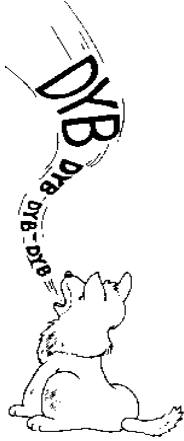

Ο αγρότης του διηγήθηκε τότε την ιστορία που είχε συμβεί, και ο βασιλιάς φώναξε στην αίθουσα τον φύλακα διατάζοντας τώρα τον υπηρέτη να τον δείρει αλλά δυνατά αυτήν την φορά.

Και στο τέλος ο βασιλιάς είπε στον φύλακα.

"Αρχηγέ δεν νομίζεις ότι πρέπει να ευχαριστήσεις τον αγρότη που μοιράσθηκε μαζί σου την αμοιβή του."

Ο ΣΠΟΡΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΙΑ

Μια φορά και έναν καιρό ένας Βασιλιάς από την Κίνα βλέποντας ότι γερνά σκέφτηκε ότι ήταν καιρός να βρει έναν που θα τον αντικαταστήσει. Αντί για να διαλέξει κάποιον από τους γιους του ή τους συνεργάτες του σκέφτηκε να κάνει κάτι άλλο.

Κάλεσε λοιπόν ένα πρωί μπροστά του όλους τους νέους του Βασιλείου του και τους είπε:

"Καλοί μου υπήκοοι. Αποφάσισα να διαλέξω τον διάδοχό μου. Και αυτός θα είναι ένας από εσάς"

Οι νέοι σοκαρίστηκαν. "Μα πως τον ρώτησαν"

"Ακούστε, αποκρίθηκε εκείνος, θα δώσω στον καθένα από εσάς σήμερα έναν σπόρο. Εσείς θα πρέπει να τον φυτέψετε και να τον περιποιείσθε. Σε έναν χρόνο ακριβώς την ίδια ημέρα θα μου φέρεται την γλάστρα με τον σπόρο για να δούμε πιο είναι το πιο ωραίο φυτό και εκείνος θα γίνει ο Βασιλιάς."

Ανάμεσα σε αυτούς τους νέους ήταν και ο Λινκ πήρε λοιπόν τον σπόρο, πήγε σπίτι του και είπε στην μητέρα του όλη την ιστορία με τον Βασιλιά. Εκείνη τον βοήθησε να φύτευση τον σπόρο στην γλάστρα και περιμένανε μαζί για να ανθίσει.

Περνούσαν οι εβδομάδες και ο σπόρος του Λινκ δεν ανθούσε. Άκουγε όμως ότι οι σπόροι των άλλων ανθούσαν και γινόντουσαν ωραία λουλούδια και εκείνος απογοητευόταν.

Πέρασε λοιπόν ο χρόνος και μαζεύτηκαν όλοι στον παλάτι. Πήγε και ο Λιγκ με την γλάστρα του που είχε όμως μόνο τον σπόρο. Φοβήθηκε ότι ο Βασιλιάς θα τον τιμωρήσει για αυτό και έκρυψε την γλάστρα πίσω από την πλάτη του.

"Τι κρύβεις εκεί νεαρέ" του είπε ο Βασιλιάς

"Βασιλιά μου είναι η γλάστρα με τον σπόρο που μου έδωσες αλλά δεν έχει βγάλει λουλούδια." είπε ο Λιγκ.

Οι άλλοι γελούσαν αλλά ο Βασιλιάς τους απάντησε:

"Ακούστε πριν ένα χρόνο σας έδωσα ένα σπόρο για να φυτεύσετε. Τους σπόρους όμως πριν τους είχα βράσει και έτσι ήταν αδύνατο να ανθίσουν. Όλοι σας λοιπόν βρήκατε αλλού λουλούδια και μου φέρατε θέλοντας να με κοροιδεύσετε για να κερδίσετε το Βασίλειο εκτός του Λιγκ.

Αυτός λοιπόν θα είναι ο νέος Βασιλιάς ο οποίος σίγουρα θα κυβερνήσει δίκαια και έντιμα."

